

Warszawa, dnia 11 października 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 358/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda (spr.)

Sędziowie: SO Ludmiła Tułaczko

SO Sebastian Mazurkiewicz

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Zuzanna Poźniak

przy udziale prokuratora Iwony Zielińskiej

po rozpoznaniu dnia 11 października 2018 r. w Warszawie

sprawy M. W., syna J. i R., ur. (...)

w N.

oskarżonego o przestępstwo z art.18§ 3 kk w zw. z art.282 kk

K. W., syna S. i E., ur. (...) w N. oskarżonego o przestępstwo z art. 18§ 3 kk w zw. z art.282 kk i w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

z dnia 5 grudnia 2017 r. sygn. akt II K 655/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zwalnia oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim na rzecz adw. A. K. i adw. M. H. kwoty po 516,60 zł obejmujące wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSO Ludmiła Tułaczko

Sygn. akt VI Ka 358/18

UZASADNIENIE

M. W. i K. W. zostali oskarżeni o to, że w dniach 2 i 3 października 2008 roku w N. w barze (...) działając z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc T. S. gwałtownym zamachem na mienie doprowadzili go do rozporządzenia w dniu 3 października 2008 r. mieniem J. S. w postaci pieniędzy w kwocie 500 zł, tj. o czyn z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk, przy czym K. W. powyższego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 lat miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk. Powyższym aktem oskarżenia objęci byli również M. M. (1) z zarzutami popełnienia w/w czynu art. 282 kk w zw. z art. 12 kk i innych czynów z art. 280 § 1 kk, 279 § 1 kk, 288 § 1 kk, art. 62 ust 1 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 244 kk oraz D. D. z zarzutem popełnienia czynu z art. 191 § 1 kk. (k. 653-661)

Wyrokiem z dnia 17 marca 2009 roku, wydanym w trybie art. 387 kpk, Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w sprawie o sygn. akt II K 39/09 uznał oskarżonego M. M. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to wymierzył mu karę łączną w wymiarze trzech lat i czterech miesięcy pozbawienia wolności. (k.666-669) Z uwagi na powyższe sprawa pozostałych oskarżonych - M. W., K. W. i D. D. została wyłączona do odrębnego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2009 roku Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w sprawie o sygn. akt II K 147/09, oskarżonych M. W. i K. W. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu i za to na podstawie art. 282 kk w zw. z art. 12 kk wymierzył M. W. karę dwóch lat pozbawienia wolności, a oskarżonemu K. W. na podstawie art. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Z kolei oskarżonego D. D. uznał za winnego popełnienia czynu z art. 191 § 1 kk i za to wymierzył mu karę dziewięciu miesięcy pozbawienia wolności. (k. 784-785)

Od powyższego wyroku apelacje na korzyść oskarżonych M. W. i K. W. wywiedli ich obrońcy, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę oraz uniewinnienie oskarżonych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. (k.815-816, 826-829) Apelację osobistą złożył również oskarżony D. D.. (k.823)

Wyrokiem z dnia 11 stycznia 2010 roku Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VI Wydział Karny – Odwoławczy uchylił powyższy wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Nowym Dworze Mazowieckim do ponownego rozpoznania (sygn. akt VI Ka 969/09). (k.934) W uzasadnieniu wyroku, w części dotyczącej oskarżonych M. W. i K. W. wskazano, że pomiędzy treścią części dyspozytywnej wyroku a jego uzasadnieniem zachodzi zasadnicza sprzeczność. Opis czynu przypisanego oskarżonym zawarty w treści wyroku nie wskazuje bowiem, by działali oni wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), ani z jakimkolwiek innym sprawcą, a z uzasadnienia wyroku wynika, że czyn popełnili wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1). Sąd Odwoławczy zalecił zatem sądowi rejonowemu przy ponownym rozpoznaniu sprawy ponowne przeanalizowanie zachowania oskarżonych M. W. i K. W. już bez możliwości założenia, że współdziałali oni z M. M. (1), a zwłaszcza, że pozostawali z nim w jakimkolwiek porozumieniu. Wskazał również, że jedną z możliwych ocen zdarzenia z dnia 2 października 2008 r. jest stwierdzenie, że obaj oskarżeni słysząc i widząc zachowanie M. M. (1), samodzielnie starali się wesprzeć jego groźby swoim zachowaniem, by zmusić T. S. do określonego zachowania poprzez wydanie pieniędzy w kwocie 500 zł – przy założeniu, że nie można przyjąć, iż wiedzieli oni jaki jest charakter żądania wydania tych pieniędzy. Jak wskazał sąd II instancji konieczność oceny zachowania oskarżonych w oderwaniu od zachowania M. M. (1), wynika z faktu, że prokurator nie złożył apelacji na niekorzyść oskarżonych po tym, jak w komparycji zaskarżonego wyroku sąd nie wskazał, że działali wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1). (k.938-942)

Wyrokiem z dnia 8 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w sprawie o sygn. akt II K 56/10, oskarżonych M. W. i K. W. uniewinnił od popełnienia zarzucanego im czynu. (k. 1874-1875)

Apelację od tego wyroku na niekorzyść oskarżonych wywiódł prokurator, zaskarżając go w całości i wnosząc o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. (k. 1896-1898)

Wyrokiem z dnia 16 października 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VI Ka 659/15, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VI Wydział Karny – Odwoławczy uchylił powyższy wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Nowym Dworze Mazowieckim do ponownego rozpoznania. (k.1929) W uzasadnieniu sąd odwoławczy wskazał na wady uniemożliwiające wydanie orzeczenia prawomocnie kończącego postępowanie w sprawie i polecił, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd powinien dokonać gruntownej analizy materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej. (k.1937-1940)

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim uznał M. W. i K. za winnych tego, że w dniu 2 października 2008 r. przy ul. (...) w N., w barze (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w zamiarze aby M. M. (1) dokonał czynu zabronionego z art. 282 kk, polegającego na tym, że w dniu 2 października 2008 r. zażądał od T. S. kwoty 500 złotych miesięcznie w zamian za ochronę, grożąc mu gwałtownym zamachem na mienie, to jest zniszczeniem baru należącego do J. S., jak również działając w celu uzyskania korzyści majątkowej, wskutek

czego w dniu 3 października 2008 r. T. S. przekazał mu kwotę 500 złotych należącą do J. S., swoim zachowaniem sprowadzającym się do towarzyszenia mu, podkreślania swojej obecności i manifestowania swojej przewagi, w tym poprzez mówienie podniesionym głosem, przewracanie pojemników na przyprawy i ich wysypanie, jak również dopytywania, kiedy zostaną przekazane pieniądze, ułatwili mu jego popełnienie, przyjmując przy oskarżonym K. W., że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 282 kk wymierzył M. W. karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, a K. W. karę dwóch lat pozbawienia wolności (sygn. akt II K 655/15). (k.2533-2534)

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego M. W., wnosząc o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W apelacji podniesiono zarzut obrazy prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia:

- art. 7 kpk poprzez przyjęcie, że zeznania T. S. pozwalają na ustalenie, że M. W. i K. W. słyszeli żądania, które M. M. (1) formułował pod adresem T. S. w barze (...) dn. 2 X 2008 r.,

- art. 442 § 2 kpk poprzez pominięcie zawartego w wytycznych Sądu Okręgowego, sygn. akt VI Ka 969/09 wskazania, iż oceniając zachowania oskarżonych z dnia 2 października 2008 r. należy przyjąć, iż nie znali oni treści wcześniejszej rozmowy pomiędzy M. M. (1) a T. S., w której M. M. (1) proponował S. „ochronę”. (k.2559-2560)

Apelację od powyższego wyroku wywiódł również obrońca oskarżonego K. W., wnosząc o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, iż oskarżony pomógł M. M. (1) popełnić przestępstwo działając wspólnie i w porozumieniu z M. W., dlatego że znajdował się w pobliżu tego oskarżonego i pokrzywdzonego S. kiedy tenże oskarżony żądał od tego świadka pieniędzy, podczas kiedy sam pokrzywdzony konsekwentnie podaje, że tylko M. M. (1) prowadził z nim rozmowę, a oskarżony W. i W. byli w barze ale w żaden sposób nie uczestniczyli w tym zdarzeniu gdyż miało miejsce ono bezpośrednio przy pulpicie baru, był głośno włączony telewizor i nie sposób podzielić rozumowania sądu, który przyjmuje że skoro tam się znajdowali to mieli wpływ na zachowanie M. i „zapragnęli” żeby on tego dokonał.

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk i art 4 kpk poprzez daleko idącą dowolną ocenę dowodów w tym w szczególności zeznań świadka C. i wyjaśnień oskarżonych oraz przyjęcie istniejących wątpliwości niezgodnie z zasadą wyrażoną w art. 7 kpk. (k.2561-2563)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd I instancji przeprowadził w niniejszej sprawie prawidłowe postępowanie dowodowe dążąc do wyjaśnienia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności sprawy, a zebrane dowody poddał wszechstronnej analizie nie wykraczającej poza ramy art. 7 kpk i na tej podstawie wyprowadził zasadne wnioski w przedmiocie winy oskarżonych w zakresie zarzucanych im czynów. Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd rejonowy w niniejszej sprawie znajdują pełne oparcie w ujawnionym w toku przewodu sądowego materiale dowodowym. Jednocześnie lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wskazuje, że sąd meriti dokonał całościowej i logicznej oceny zebranych dowodów. Szczegółowe i wyczerpujące uzasadnienie pozwala na prześledzenie toku rozumowania sądu I instancji, szczególnie w kwestii ocen związanych z wiarygodnością zgromadzonego materiału dowodowego. Kontrola zaprezentowanego toku rozumowania prowadzi do wniosku, że sąd rejonowy przeprowadził logiczny wywód uzasadniający przypisanie oskarżonym winy w zakresie przypisanego im czynu, opisanego w części dyspozytywnej wyroku.

Zarówno apelacja obrońcy oskarżonego M. W., jak i apelacja obrońcy oskarżonego K. W. nie zawierają argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć dokonaną przez sąd rejonowy ocenę zebranego materiału dowodowego. Przed-

wszystkim w sposób logiczny sąd ten wykazał, dlaczego wersja zdarzenia podana przez oskarżonych nie jest wiarygodna.

Podzielając argumentację zaprezentowaną w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku w pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że sąd rejonowy nie dopuścił się obrazy art. 442 § 2 kpk poprzez pominięcie zawartego w wytycznych Sądu Okręgowego, sygn. akt VI Ka 969/09 wskazania, iż oceniając zachowania oskarżonych z dnia 2 października 2008 r. należy przyjąć, że nie znali oni treści wcześniejszej rozmowy pomiędzy M. M. (1) a T. S., w której M. M. (1) proponował S. „ochronę”. Z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że sąd rejonowy przyjął jedynie, iż oskarżeni usłyszeli treść rozmowy M. M. (1) z T. S. z dnia 2 października 2008 r., a w niej żądanie zapłaty skierowane przez M. M. (1) do T. S. i postanowili spontanicznie, bez uprzedniej konsultacji z M. M. (1) wesprzeć go w jego działaniach. Ich zachowanie było spontaniczne i nie konsultowane z M. M. (1), a więc nie działali z nim wspólnie i w porozumieniu. Sąd rejonowy nie ustalił zatem, że znali oni treści wcześniejszej rozmowy pomiędzy M. M. (1) a T. S. a jedynie, że słysząc ich rozmowę w dniu 2 października 2008 r. z żądaniem zapłaty skierowanym przez M. M. (1) do T. S. postanowili spontanicznie, bez uprzedniej konsultacji z M. M. (1) wesprzeć go w jego działaniach. W kontekście tego zarzutu wskazać też trzeba, że przytoczona w nim treść wytycznych sądu okręgowego została wyjęta z kontekstu, gdyż sąd okręgowy czyniąc te wytyczne, po pierwsze zwrócił uwagę na okoliczność, że M. M. (1) był bliskim znajomym M. W. i K. W., a po drugie sam przyjął, iż sąd rejonowy po ponownym przeprowadzeniu dowodów może dojść jednak do wniosku, iż oskarżonym można przypisać czyn z art. 282 k.k., nawet jeśli wykluczyć porozumienie i świadomość zachowań M. M. (1), gdyż w istocie ocena zachowania oskarżonych będzie zależała od wyniku ponownie przeprowadzonych dowodów osobowych, zwłaszcza zeznań świadka T. S., co miało miejsce w ramach ponownego rozpoznania sprawy (k.941)

Odnosząc się natomiast do zarzutów obrazy prawa procesowego, a to art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że w świetle jednolitego i utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przepis art. 4 k.p.k. statuuje zasadę obiektywizmu, która odnosi się do organów prowadzących postępowanie karne, aby badały i uwzględniały w jego toku okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Na tle tej zasady Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał pogląd, że przepis ten formułuje jedną z naczelných zasad procesu o charakterze dyrektywy ogólnej, stąd też jego naruszenie nie może stanowić samodzielnej podstawy środka odwoławczego. Respektowanie zasady bezstronności gwarantowane jest w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie ich obrazy może uzasadniać zarzut (vide m. in.: postanowienie z dnia 16 maja 2003 r., II KK 31/03, LEX nr 78381; wyrok z dnia 1 października 2002 r., V KKN 281/01 teza 1, LEX nr 56826; postanowienie z dnia 13 maja 2002 r., V KKN 90/01, LEX nr 53913; postanowienie z dnia 28 grudnia 2001 r., V KKN 329/00, LEX nr 51623).

Z kolei przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, a także stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (vide m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., II KK 12/06, LEX nr 193084; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r., sygn. WK 26/03, OSNwSK 2004/1/53; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2004 r., sygn. V KK 60/03, LEX nr 104378; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2003 r., sygn. V KK 375/02, LEX nr 80278; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 stycznia 2001 r., sygn. II AKa 255/00, Prok. i Pr. 2002/10/22).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy sąd odwoławczy stwierdza, iż podniesione w apelacjach zarzuty naruszenia art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. nie są zasadne, gdyż sąd rejonowy prawidłowo ujawnił całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia oraz poddał go wnikliwej ocenie, której przedmiotem były wszystkie dowody - zarówno korzystne, jak i niekorzystne dla oskarżonych.

W szczególności przedmiotem wnikliwych rozważań sądu I instancji były zeznania świadka T. S., którym sąd rejonowy dał wiarę w całości, co rzetelnie uargumentował w pisemnym uzasadnieniu wyroku odnosząc się zarówno do kwestii odmiennego przedstawiania przez tego świadka tych samych okoliczności na różnych etapach przedmiotowego

postępowania, działania przez świadka pod wpływem strachu oraz tego, że T. S. znał oskarżonych, miał z nimi dobre relacje i nie miał żadnego powodu, żeby dążyć do niekorzystnego ukształtowania ich sytuacji procesowej. (k.2544-2545) Zeznania tego świadka sąd rejonowy poddał wszechstronnej analizie nie wykraczającej poza ramy art. 7 kpk i na tej podstawie wyprowadził zasadne wnioski w przedmiocie winy oskarżonych w zakresie przypisanego im czynu. Wobec powyższego przyjęcie przez sąd rejonowy, że zeznania T. S. pozwalają na ustalenie, że M. W. i K. W. słyszeli żądania, które M. M. (1) formułował pod jego adresem, nie stanowiło obrazy art. 7 k.p.k. Powyższe wynikało bowiem nie tylko z zeznań tego świadka, który w pierwszym postępowaniu sądowym wskazał wprost, iż niemożliwym było, żeby oskarżeni nie słyszeli tego, co mówił do niego M. M. (1), ale też m.in. z materiału poglądowego obrazującego wygląd miejsca zdarzenia, w szczególności niewielką przestrzeń i odległości. Poza tym w kontekście wszystkich okoliczności zdarzenia z dnia 2 października 2008 roku uznanie, że nagle zachowanie oskarżonych polegające na podkreśleniu swojej obecności i manifestowaniu swojej przewagi poprzez mówienie podniesionym głosem, przewracanie pojemników na przyprawy i ich wysypywanie, jak również dopytywanie T. S., kiedy zostaną przekazane pieniądze – co miało miejsce jak prawidłowo ustalił sąd rejonowy zarówno w czasie rozmowy M. M. (1) z T. S., jak i później – stanowiło jedynie niewłaściwe zachowanie wynikające z braku manier oskarżonych (jak sugeruje treść apelacji obrońcy M. W.) stałoby w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Wnikliwej analizie i ocenie sąd rejonowy poddał również zeznania świadków M. M. (1) i G. C.. W zakresie, w jakim sąd rejonowy dał im wiarę wzajemnie się uzupełniały umożliwiając przyjęcie, że w krytycznym czasie oskarżeni usłyszeli treść rozmowy M. M. (1) z T. S. z dnia 2 października 2008 r., a w niej żądanie zapłaty skierowane przez M. M. (1) do T. S. i postanowili spontanicznie, bez uprzedniej konsultacji z M. M. (1) wesprzeć go w jego działaniach. Poczynienie przez Sąd takiej oceny dowodów, a przez to ustaleń faktycznych w sprawie zostało obszernie uargumentowane przez sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu wyroku, stąd ponowne przytaczanie tejże argumentacji nie jest celowe. Przy ocenie zeznań świadka G. C. sąd rejonowy nie pominął faktu, że świadek ten był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, dopuszczał się licznych przestępstw, jednak podjął współpracę z organami ścigania i zdecydował się złożyć zeznania. Sąd rejonowy nie pominął również nieścisłości w tych zeznaniach, a także jego stosunku do oskarżonych. Co do zeznań świadka M. M. (1) z uzasadnienia wyroku wynika, dlaczego sąd dał wiarę tym zeznaniom jedynie w części. W tym zakresie sąd rejonowy odniósł się zarówno do kwestii odmiennego przedstawiania przez tego świadka tych samych okoliczności na różnych etapach przedmiotowego postępowania, jak i sprzeczności tych zeznań. Wobec powyższego przeprowadzona przez sąd rejonowy ocena dowodów - wbrew twierdzeniom apelacji - nie była dowolna. W tym kontekście trzeba zauważyć, że skarżący kwestionując ocenę w/w dowodów przedstawili w apelacjach swoją wersję przebiegu zdarzeń i własną ocenę prawną zachowania się oskarżonych, a zatem ich argumentacja w istocie stanowi polemikę z prawidłową oceną dowodów dokonaną przez sąd I instancji i dokonanymi ustaleniami faktycznym.

W kontekście powyższego chybiony okazał się też podniesiony przez obrońcę oskarżonego K. W. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony K. W. pomógł M. M. (1) popełnić przestępstwo działając wspólnie i w porozumieniu z M. W.. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika bowiem, że sąd rejonowy poczynił takie ustalenie jedynie w oparciu o okoliczność, że K. W. znajdował się w pobliżu M. M. (1) i T. S. kiedy padło żądanie zapłaty kwoty 500 zł, jak sugeruje treść zarzutu apelacji jego obrońcy. Z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika przecie, że bliska odległość była zaledwie jedną z okoliczności inkryminowanego zdarzenia. Sąd rejonowy jednoznacznie wskazał, że za taką wersją zdarzenia przemawiało samo zachowanie oskarżonych, którzy po tym jak usłyszeli rozmowę M. M. (1) i T. S. nie wyszli na zewnątrz, tylko nadal towarzyszyli M. M. (1), a ponadto zarówno w czasie tej rozmowy, jak i później podkreślali swoją obecność i manifestowali swoją przewagę, w tym mówiąc podniesionym głosem, przewracając pojemniki na przyprawy i je wysypując, a ponadto dopytywali, kiedy zostaną przekazane pieniądze, których zażądał (k.2549). Nieprawdziwym jest również zawarte w treści tego zarzutu twierdzenie, że w toku postępowania pokrzywdzony T. S. konsekwentnie zeznawał, że tylko M. M. (1) prowadził z nim rozmowę, a oskarżeni byli w barze, ale w żaden sposób nie uczestniczyli w tym zdarzeniu, gdyż miało ono miejsce bezpośrednio przy pulpicie baru, był głośno włączony telewizor. W tym miejscu jeszcze raz wskazać trzeba, że pokrzywdzony T. S. w toku postępowania przygotowawczego konsekwentnie wskazywał oskarżonych jako osoby, które towarzyszyły M. M. (1), podkreślając swoją obecność i manifestując swoją przewagę poprzez

mówienie podniesionym głosem, przewracanie pojemników na przyprawy i ich wysypywanie, a także dopytywanie pokrzywdzonego, kiedy zostaną przekazane pieniądze.

Reasumując - w ocenie sądu odwoławczego dokonana przez sąd I instancji ocena całokształtu materiału dowodowego nie narusza w żaden sposób zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a więc pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd rejonowy w sposób wyczerpujący, logiczny i przekonujący odniósł się w uzasadnieniu do wszystkich dowodów mających istotne znaczenie dla meritum, tj. wyjaśnień oskarżonych M. W. i K. W., a także zeznań przede wszystkim świadka T. S. oraz zeznań świadków: G. C., M. M. (1) i D. D.. Argumentacja ta została jednak zignorowana przez skarżących, a zatem uznać należy, że wywody w tym przedmiocie mają dowolny i polemiczny charakter, a w konsekwencji nie zasługują na uwzględnienie.

Z tych wszystkich względów sąd odwoławczy nie uwzględnił obu apelacji i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, sąd orzekł na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.

SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSO Ludmiła Tułaczko SSO Sebastian Mazurkiewicz